

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

อาชญากรรมจัดว่าเป็นปัญหาสังคมที่เรื้อรังมานานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันและมีอยู่คู่กับสังคมไทยทุกยุคทุกสมัยไม่ว่าในเมืองหรือในชนบท ดังที่เราได้ทราบข่าวอาชญากรรมจากสื่อมวลชนทุกแขนง เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และสื่ออื่น ๆ ปัจจุบันปัญหาอาชญากรรมมีแนวโน้มว่าจะทวีความรุนแรงและขยายวงกว้างออกไปมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุแห่งความถดถอยทางเศรษฐกิจและสังคม ความผันผวนทางการเมือง และความรู้เสถียรภาพของรัฐบาล ถึงแม้ว่าจะได้มีการเร่งฟื้นฟูพัฒนาการด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมแล้วก็ตาม แต่ปัญหาอาชญากรรมก็ยังคงเกิดขึ้นตลอดเวลา ยิ่งในสภาวะการณ์เศรษฐกิจตกต่ำ มีการว่างงานมาก ประชาชนมีความยากจนยิ่งขึ้น ก็จะมีผลทำให้ปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้นและมีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

จากการที่สภาพสังคมในปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมที่มีความเจริญทางวัตถุในอัตราค่อนข้างสูง แต่ความเจริญทางจิตใจของประชาชนในสังคมกลับมีแนวโน้มที่ลดลง ความสัมพันธ์ของคนในสังคมไม่ดีเท่าที่ควร โดยขาดความเห็นอกเห็นใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ขาดการเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม การดำเนินชีวิตในสังคมทุกวันนี้เป็นไปในลักษณะของตัวใครตัวมัน เป็นสภาพชีวิตที่ต่างคนต่างอยู่ เพื่อนบ้านไม่มีความใส่ใจสนใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยเหตุนี้จึงส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจในฐานะของผู้รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมจำต้องรับภาระอันหนักในการป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรมโดยเป็นภาระที่มีลักษณะไม่ทั่วถึง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าปัจจุบันนี้ระบบการควบคุมสังคมโดยส่วนรวมมีความอ่อนแอลงกว่าที่เป็นอยู่เป็นอย่างมาก กรณีดังกล่าวนี้ จะพบเห็นได้ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในแต่ละปีที่ผ่านมา รัฐจำเป็นต้องสูญเสียงบประมาณเป็นจำนวนมาก

เพื่อใช้จ่ายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม แทนที่จะนำเอางบประมาณส่วนนี้ไปใช้ในการเร่งรัดพัฒนา หรือฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมในด้านต่างๆ ในการพัฒนาประเทศ จึงเห็นได้ว่าการปฏิบัติการด้านป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังมีข้อที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขอยู่อีกมาก ไม่ว่าจะเป็นจำนวนปริมาณของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความด้อยประสิทธิภาพในการทำงาน ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องริเริ่มค้นหาแนวทางที่แปลกใหม่เพื่อจะได้นำมาทดลองหรือปรับใช้ในระบบการป้องกันและปราบปรามที่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบันและเข้ากันได้ดีกับวิถีชีวิตของประชาชนในชุมชน หากไม่แล้วสภาพของการเกิดอาชญากรรมก็ยังคงเกิดขึ้น และจะยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม อาชญากรรมก็ยังคงเป็นปัญหาของทุกสังคม ไม่ว่าสังคมด้อยพัฒนา สังคมกำลังพัฒนา หรือแม้แต่สังคมที่พัฒนาแล้วก็ตาม หรือแม้จะอยู่ในรูปแบบการปกครองใดล้วนแต่ต้องเผชิญกับภัยอาชญากรรม อาจจะแตกต่างกันบ้างก็เพียงรูปแบบหรือความรุนแรงแห่งปัญหาเท่านั้น ในสังคมเมืองพบว่าอัตราการเกิดคดีอาชญากรรมมีมากกว่าสังคมชนบท ดังจะเห็นจากคำกล่าวของ Walter (1967 : 76) ที่ว่า "สังคมเมืองและสังคมอุตสาหกรรมจะประสบปัญหาอาชญากรรมมากกว่าสังคมชนบท และเมื่อสังคมเปลี่ยนสภาพจากสังคมชนบทมาเป็นสังคมเมืองและสังคมอุตสาหกรรม อาชญากรรมจะมีอัตราสูงเพิ่มขึ้นด้วย" ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาและอุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในเขตเมืองกับเขตชนบทของจังหวัดขอนแก่นของ พ.ต.ท.เอกชัย ทิพนอม (2533 : 86-87) ที่พบว่า สถิติการเกิดคดีฆ่าผู้อื่นในเขตเมืองที่เกิดขึ้นต่อประชากรแสนคนมีมากกว่าในชนบท อาชญากรรมจึงเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญซึ่งควรได้รับการเอาใจใส่จากทุกฝ่ายในสังคม ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน เพื่อหาทางระงับยับยั้งหรือลดภัยแห่งอาชญากรรมให้ลดน้อยลง มิใช่ปล่อยให้การควบคุมหรือการป้องกันอาชญากรรมเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพียงฝ่ายเดียวอีกต่อไป ทั้งนี้เพราะเหตุว่าผลจากการพัฒนาประเทศได้ทำให้โครงสร้างของสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปจากสังคมชนบท มาสู่การกลายเป็นเมืองมากขึ้น ทำให้ภารกิจและหน้าที่ของตำรวจแตกแขนงออกไปมากมาย ตามการขยายตัวของสังคม เป็นผลให้ขีดความสามารถใน

การควบคุมหรือการป้องกันอาชญากรรมของตำรวจลดลง (โสภา ชูพิกุลชัย และคณะ, 2524 : 145)

ด้วยเหตุนี้ ประชาชนจึงควรเข้ามามีส่วนร่วมและเพิ่มบทบาทในการป้องกันอาชญากรรมให้มากขึ้น กล่าวคือ ภัยแห่งอาชญากรรมสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคนไม่จำกัดเพศและวัย เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและทุกสถานที่ ตามแต่โอกาสจะเอื้ออำนวยอีกทั้งผู้กระทำความผิดหรือผู้ประกอบอาชญากรรมไม่จำเป็นที่จะต้องมาจากผู้ยากจนหรือมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเท่านั้น หากแต่มาจากบุคคลทุกระดับชั้น (โสภา ชูพิกุลชัย และคณะ, 2524 : 4) การรู้จักป้องกันตนเองให้พ้นภัยจากอาชญากรรม จึงเป็นหนทางที่ประชาชนทั่วไปสามารถช่วยเหลือตนเองได้ เพราะการป้องกันที่ดีที่สุดก็คือ การป้องกันมิให้เกิดหรืออาชญากรรมเกิดขึ้น โดยการลดช่องโอกาสแห่งการกระทำความผิดของคนร้ายซึ่งสามารถเข้าไปลักทรัพย์ภายในบ้านได้โดยง่าย เป็นต้น ดังนั้นความคิดที่ว่าประชาชนทั่วไปสามารถดำเนินการอย่างไรบ้างในการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจและควรทำการศึกษาวิจัยให้ชัดเจน เพราะถือว่าเป็นการให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจทางหนึ่ง ซึ่งจะมีผลทำให้การป้องกันอาชญากรรมได้ผลดียิ่งขึ้น

จากการศึกษาถึงสภาพปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบัน ในสภาวะของการเจริญเติบโตทางวัตถุและเศรษฐกิจที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว คดีอาญาต่าง ๆ ยังคงเกิดขึ้นอยู่อย่างต่อเนื่องและความรุนแรงนับวันแต่จะทวีเพิ่มมากขึ้นส่งผลให้ภารกิจของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าประชาชนควรจะเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมให้มากขึ้นกว่าแต่ก่อน จังหวัดขอนแก่นก็เป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่มีปัญหาอาชญากรรม เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นต้น ดังสถิติการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจภูธร จังหวัดขอนแก่น (ตารางที่ 1) ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้สนใจศึกษาการส่งเสริมบทบาทของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนตำบล บ้านโคก อำเภอดอกพะอี่ไซย จังหวัดขอนแก่น ในปัจจุบันว่าชุมชนนี้ควรมีบทบาทในการป้องกันอาชญากรรมอย่างไรบ้าง มีอาชญากรรมประเภทใดบ้างที่เกิดขึ้นในเขตชุมชนแห่งนี้ สาเหตุแห่งอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมาจากอะไรบ้าง และเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ชุมชนมีบทบาท หรือส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอกพะอี่ไซย รวมถึงเพื่อเป็นแนวทางในการ

วางมาตรการ การวางแผน การส่งเสริมบทบาทของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมให้
มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

ตารางที่ 1 แสดงสถิติคดีอาญา 5 กลุ่ม ของตำรวจภูธรจังหวัดขอนแก่น เปรียบเทียบ
รอบ 12 เดือน ระหว่าง มกราคม - ธันวาคม ของปี 2536-2540

ประเภทคดี	พ.ศ.	ป้องกัน	ปราบ ปราม	การป้องกัน		ปราบ ปราม
		รับแจ้ง	จับกุม	% + เพิ่ม - ลด	% รับแจ้ง + เพิ่ม - ลด	% การ จับกุม
กลุ่มที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์ และสะเทือนขวัญ	2536	83	52			62.65
	2537	72	36	- 11	13.25	50
	2538	113	80			70.8
	2539	52	30	- 61	- 54.00	57.7
	2540	95	47	32	50.794	
						49.4737
กลุ่มที่ 2 คดีประทุษร้าย ต่อชีวิตร่างกาย และเพศ	2536	452	340			75.22
	2537	538	398	86	19.02	73.97
	2538	581	457			78.7
	2539	495	363	- 86	- 14.8	73.3
	2540	600	414	102	20.482	69
กลุ่มที่ 3 คดีประทุษร้าย ต่อทรัพย์สิน	2536	792	484			61.11
	2537	786	553	- 6	0.75	70.35
	2538	809	597			73.8
	2539	736	547	- 73	- 9.0	74.3
	2540	302	575	73	10.014	71.6958

ตารางที่ 1 แสดงสถิติคดีอาญา 5 กลุ่ม ของตำรวจภูธรจังหวัดขอนแก่น เปรียบเทียบ
รอบ 12 เดือน ระหว่าง มกราคม - ธันวาคม ของปี 2536-2540 (ต่อ)

ประเภทคดี	พ.ศ.	ป้องกัน	ปราบ ปราม	การป้องกัน		ปราบ ปราม
		รับแจ้ง	จับกุม	% + เพิ่ม - ลด	% รับแจ้ง + เพิ่ม - ลด	% การ จับกุม
กลุ่มที่ 4 คดีที่น่าสนใจ	2536	400	217			54.25
	2537	383	203	- 17	4.25	53.0
	2538	438	264			60.3
	2539	430	228	- 8	- 1.8	53.0
	2540	634	308	217	52.038	48.5804
กลุ่มที่ 5 คดีที่รัฐเป็น ผู้เสียหาย	2536	5,582	12,278			
	2537	5,646	12,592	64	1.14	
	2538	6,064	13,502			
	2539	7,066	14,726	1,002	16.5	
	2540	8,002	15,737	941	13.327	

1.2 ความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันสังคมไทยกำลังประสบปัญหาหลายด้าน ซึ่งส่งผลมาจากการเปลี่ยนแปลงสังคมอย่างรวดเร็วอันก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างชนชั้น การกระจายรายได้ การเพิ่มของจำนวนประชากรเป็นตัวก่อให้เกิดปัญหาสังคม เช่น ปัญหาการว่างงาน การย้ายถิ่นฐานเข้าไปในเมือง ปัญหาแหล่งเสื่อมโทรม การกระจายผลผลิต และบริการที่ไม่เสมอภาค ชาวไร่ ชาวนา และประชากรส่วนใหญ่มีฐานะที่ยากจน และมักจะประสบปัญหาการมีหนี้สินเพิ่มขึ้น ค่าจ้างแรงงานต่ำ ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่มีผลต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรมทั้งสิ้น

นักอาชญาวิทยาตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรม ได้พยายามศึกษาค้นคว้าหามาตรการต่าง ๆ เพื่อหาทางออกในการกำจัด และลดปัญหาอาชญากรรม และปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบันนับวันจะทวีความรุนแรง และจำนวนเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ โดยเหตุนี้การแก้ไขปัญหอาชญากรรมจึงควรเปลี่ยนแนวทางใหม่ โดยให้ความสำคัญกับการศึกษาผลของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเพื่อให้สังคมหรือชุมชนได้ตระหนักถึงความเสียหายของอาชญากรรมจะได้มีการส่งเสริมและสนับสนุนในมาตรการแก้ไข ควบคุมอาชญากรรมแนวทางใหม่ขึ้น กล่าวคือ มาตรการแก้ไขและควบคุมอาชญากรรมควรจะเป็นความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับสังคมกับสมาชิกในชุมชน ซึ่งเป็นความจำเป็นที่จะขาดเสียไม่ได้เพราะสภาพความเป็นอยู่ของชุมชนในเขตท้องที่ทั่วไปนั้น ปัจจุบันนี้มีการแยกตัวเป็นเอกเทศของผู้ที่พักอาศัยตามอาคารบ้านเรือนในลักษณะแบบตัวใครตัวมัน ไม่ยุ่งเกี่ยวไม่สนใจซึ่งกันและกัน จึงเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้คนร้ายประกอบอาชญากรรมได้โดยง่าย รวมทั้งเป็นการสร้างความโดดเดี่ยวแก่ตนเองและครอบครัว เมื่อมีภัยอาชญากรรมมาถึงตัวด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ซึ่งเป็นความผิดที่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงปลอดภัยของสมาชิกส่วนใหญ่ในชุมชน

ฉะนั้น การศึกษาถึงการส่งเสริมบทบาทของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมจึงเป็นงานวิจัยที่ควรค่าแก่การค้นคว้าในปัจจุบัน ซึ่งจะเป็นการก่อให้เกิดความร่วมมือของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม เพื่อสมาชิกในชุมชนได้มีโอกาสร่วมมือกับหน่วยงานราชการ เพื่อเป็นการลดภัยอาชญากรรม การตัดช่องโอกาสของคนร้าย ซึ่งในที่สุดแล้วจะก่อให้เกิดผลดีในการป้องกันชุมชนให้ได้รับความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากยิ่งขึ้น

1.3 สาเหตุของปัญหาในการขาดความร่วมมือของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม

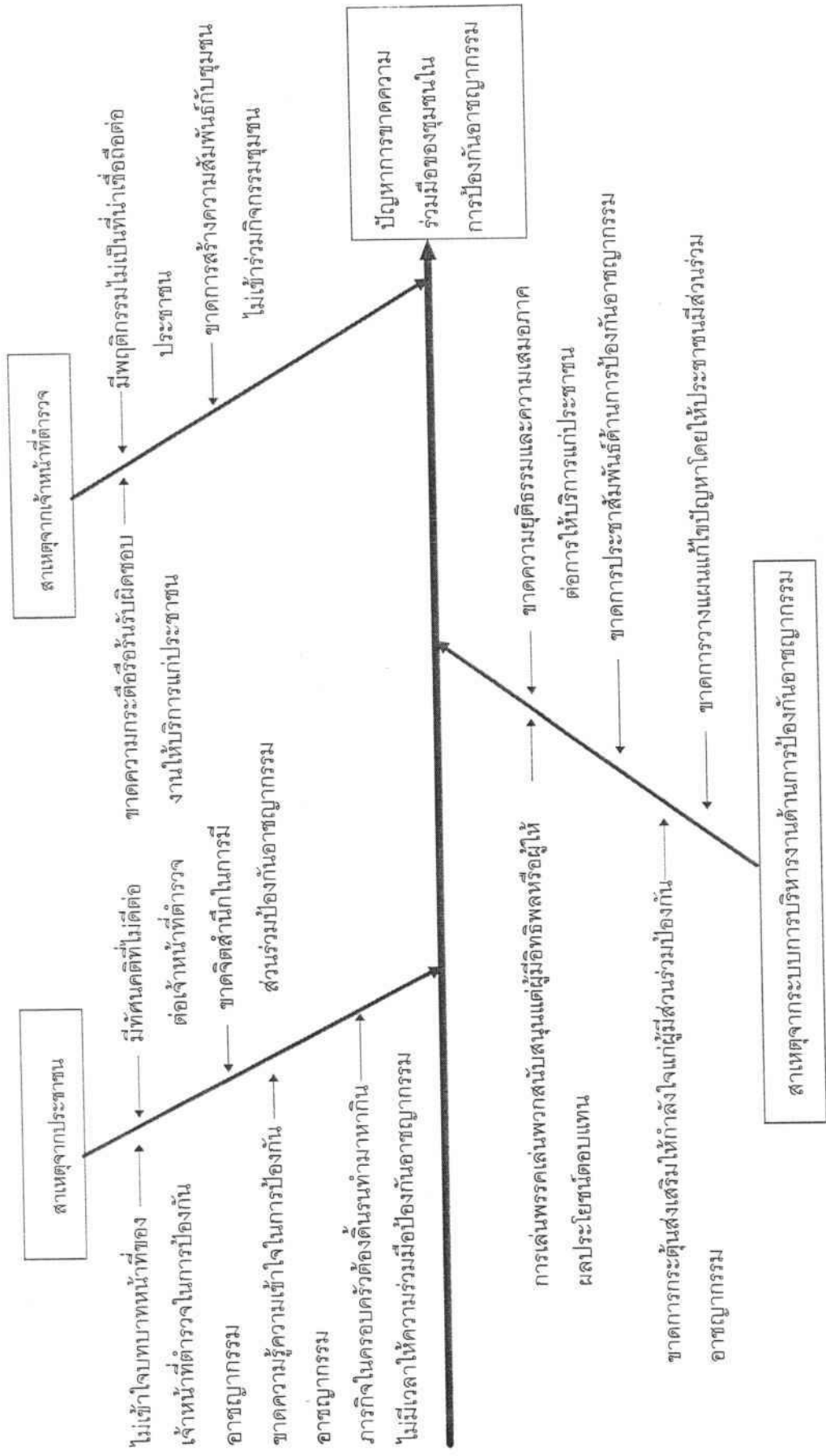
จากการศึกษาเบื้องต้นโดยศึกษาจากเอกสารและจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจและประชาชน ได้พบว่า สาเหตุของปัญหาการขาดความร่วมมือของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม มีสาเหตุมาจาก

1.3.1 สาเหตุจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น มีพฤติกรรมไม่เป็นที่น่าเชื่อถือแก่ประชาชน การเอารัดเอาเปรียบ และแสวงหาผลประโยชน์จากประชาชน การขาดความกระตือรือร้นรับผิดชอบงานให้บริการแก่ประชาชน ขาดความสัมพันธ์กับชุมชนหรือการไม่เข้าร่วมในกิจกรรมของชุมชนในโอกาสต่าง ๆ

1.3.2 สาเหตุจากประชาชน โดยการที่ประชาชนไม่มีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ขาดความรู้ในการป้องกันอาชญากรรม ขาดจิตสำนึกในการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม รวมถึงตลอดถึงการที่ประชาชนมีการกักขังในครอบครัวที่ต้องดิ้นรนทำมาหากิน ไม่มีเวลาที่จะให้ความร่วมมือป้องกันอาชญากรรมกับทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.3.3 สาเหตุจากระบบการบริหารงานด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมของกรมตำรวจ เช่น การขาดความยุติธรรมและให้ความเสมอภาคต่อการให้บริการแก่ประชาชน การเล่นพรรคเล่นพวกหรือสนับสนุนแต่ผู้มีอิทธิพลหรือให้ผลประโยชน์ การขาดการประชาสัมพันธ์ด้านการป้องกันอาชญากรรม ขาดการกระตุ้นหรือส่งเสริมให้กำลังใจแก่ผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือการป้องกันอาชญากรรม รวมทั้งขาดการวางแผนแก้ไขปัญหาอาชญากรรมโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมด้วย เป็นต้น

ดังนั้น ถ้าหากจะทำการแก้ไขปัญหที่เจ้าหน้าที่ตำรวจขาดความร่วมมือของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะทำาการแก้ไขปัญหทั้ง 3 ประเด็นที่กล่าวแล้วข้างต้นซึ่งสาเหตุหรือที่มาแห่งปัญหาการขาดความร่วมมือของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมดังกล่าวนี้ จะได้แสดงในแผนภูมิข้างปลาดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงปัญหาและสาเหตุการขาดความร่วมมือของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม

1.4 จุดมุ่งหมายที่ต้องการบรรลุ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการหารูปแบบหรือแนวทางในการส่งเสริมให้ชุมชนมีบทบาทในการป้องกันอาชญากรรม โดยให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันอาชญากรรมเพื่อจะลดปัญหาอาชญากรรม

1.5 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.5.1 เพื่อศึกษาถึงสภาพและสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม ในชุมชนตำบลบ้านโคก อำเภอโคกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น

1.5.2 เพื่อหาแนวทางการส่งเสริมให้ประชาชนหรือชุมชน มีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันอาชญากรรม ตลอดจนให้ชุมชนมีขีดความสามารถในการป้องกันอาชญากรรม การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากยิ่งขึ้น

1.6 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

1.6.1 ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงการส่งเสริมบทบาทของชุมชน ในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนผู้พักอาศัยอยู่ในเขตตำบลบ้านโคก อำเภอโคกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่นเท่านั้น

1.6.2 ในส่วนของประชากรเป้าหมาย และกลุ่มตัวอย่างนั้นได้ทำการศึกษาเฉพาะประชาชนที่เป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หัวหน้ากลุ่ม ครู สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล และหัวหน้าครัวเรือนที่พักอาศัยอยู่ในเขตตำบลบ้านโคก อำเภอโคกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้ทราบถึงสภาพปัญหาและสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมในเขตตำบลบ้านโคก อำเภอโคกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น

1.7.2 ได้แนวทางการส่งเสริมความร่วมมือจากชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม

1.7.3 ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในการป้องกันอาชญากรรม โดยให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันอาชญากรรม

1.7.4 ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.7.5 ประชาชนหรือชุมชนมีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองในการป้องกันอาชญากรรม

1.7.6 เจ้าหน้าที่ตำรวจมีความสำนึกรับผิดชอบต่อหน้าที่เพิ่มขึ้น

1.8 คำจำกัดความหรือนิยามศัพท์

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำใด ๆ อันกฎหมายที่มีโทษทางอาญา ที่ใช้ในขณะนั้นบัญญัติว่าเป็นความผิด และกำหนดโทษไว้

ชุมชน หมายถึง อาณาเขตพื้นที่ของตำบลบ้านโคก อำเภอโคกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น

ความร่วมมือของชุมชนต่อการป้องกันอาชญากรรม หมายถึง การที่สมาชิกของกลุ่มพลังมวลชนต่าง ๆ ในชุมชนให้ความช่วยเหลือสนับสนุนทางราชการต่อการป้องกันอาชญากรรม รวมตลอดถึงการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันตนเองให้พ้นจากภัยอาชญากรรม

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หมายถึง การที่สมาชิกในชุมชน หรือคู่สมรส เคยถูกลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ถูกทำร้ายร่างกาย หรือเคยถูกข่มขืนมาก่อน

ความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมในชุมชน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของสมาชิกในชุมชนที่มีต่อสภาพแวดล้อมในชุมชนของตนเองว่า มีสภาพดีหรือไม่อย่างไร ในแง่ของการใช้พื้นที่ การปลูกสร้างอาคารสถานที่ และการวางผังเมือง ซึ่งมีผลต่อการป้องกันอาชญากรรม

ความพอใจในการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หมายถึง ความพึงพอใจของสมาชิกในชุมชน ความเห็นอกเห็นใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทั้งในแง่การปฏิบัติงาน และการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนด้วยกัน

การเข้าร่วมในกิจกรรมชุมชน หมายถึง การที่สมาชิกในชุมชนเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มพลังมวลชนในชุมชน เช่น กลุ่มลูกเสือชาวบ้าน กลุ่มไทยอาสา

ป้องกันชาติ กลุ่มบรรเทาสาธารณภัย กลุ่มผู้นำชุมชน และกลุ่มอาสาสมัครรักษาดินแดน โดยการเข้าร่วมกันกับฝ่ายปกครอง และเจ้าหน้าที่ตำรวจ

อาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์ หมายถึง อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นต้น

การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในการดำเนินการพัฒนา ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองร่วมใช้ความคิดสร้างสรรค์ความรู้ และความชำนาญร่วมกับการใช้วิทยาการที่เหมาะสมและสนับสนุนติดตามผลการปฏิบัติงานขององค์กร และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม